П III 321

12 СТРАНА

САВРЕМЕНИ

2 ДИНАРА

НОВИ САД

ПОТПУНО НЕЗАВИСАН НЕДЕЉНИ ЛИСТ — ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Год. I. 13. септембра 1924. године Број 15.

Једна анмалија.

Наша штампа није на оној висини, на којој би могла и требала да буде. Када ову чињеницу констатујемо, одмах морамо рећи и то, да је ово данашње стање наше штампе резултат ратних и послератних несрећених наших прилика. Имати добру штампу, значи имати добре представнике штампе. Ти се пак представници штампе морају васпитати и спремити за свој узвишени позив.

Ми полазимо са гледишта, да је позив штампе васпитни. Штампа има да ствара јавно мњење; њен је задатак да читалачкој публици а преко ове и целој осталој јавности прикаже у правој боји стање свију ствари и догађаја у држави и у свету; штампа треба да упути у мишљењу и пресуђивању најшире слојеве; штампа мора да створи укус и разбор публике и њен је дакле позив васпитачки.

Ако пак прихватимо ово гледиште, да штампа има да поучава и васпитава и то не само један уски круг људи, него најшире слојеве, па и цело друштво и сав народ, онда остаје ван дискусије, какав треба и какав мора да буде онај, који се лати тешког и узвишеног задатка, да буде представник штампе.

Ко прати писање и ниво ма које иноземне штампе, тај ће са болом у души морати признати, каква је грдна разлика између наше штампе и штампе других народа. По себи се разуме, да штампа има свој развитак и да ми имамо пуно наде на бољи развитак и напредак наше штампе. Но док не наступи то боље и лепше доба ми би смо требали свим силама да утичемо, да наша штампа у своме тону пре свега учини једну корениту исправку.

Тон наиме наше штампе толико је личан, да за озбиљне људе постаје одвратан. Наши „озбиљни“ политички листови, особито провинцијски, стално пуне своје ступце неукусним и одвратним међусобним препиркама свађама и грдњама. Код нас постоји осим тога један веома ружан обичај, да политички противници у својој партијској борби потрзају и приватан живот и износе као што се то обично вели: прљав веш.

По себи се разуме, да при томе највише страдавају новинари. Нигде у свету, осим код нас, нема те жалосне појаве, да се нападају, клеветају и руглу изврћу чланови редакције једнога листа, професионални новинари и то без повода и разлога. Уместо да се пише и претреса о начелним питањима, код нас се напада новинар због јела и пића! И зар није брука и срамота, да се некоме замери што је вршио своје држављанске дужности и да „озбиљан“ политички лист напада и вређа лично чланове редакције другог листа!

Крајње је дакле време да се

СЛЕТ ОРЈУНЕ У НОВОМ САДУ

На главном Тргу (За „СНС“ снимио г. Крушедолац)

и код нас престане са том аномалијом и да нестане тог личног тона бар у „озбиљним“ политичким листовима.

Н.

Наопаки појмови данашњег новосадског друштва

О моралу, часном-нечасном, дозвољеном-недозвољеном

Примамо ово неколико реди од једног нашег угледног грађанина. Ур.

Наша локална српска штампа пропада, то је јасно. Наравно да се мисли само на старе предратне и одмах по рату покренуте листове. Један лист се још држи као дневник (некад два пута на дан и са посебним недељним издањима) но и то како.

Рећи ће се без сумње: природна ствар, не могу да издрже конкуренцију београдских листова.

Да је то тако, најбољи је доказ појава и све лепши напредак листа С. Н. С.

Трагедија локалне српске штампе дакле крије се у њој самој и у наопаким појмовима који су захваљујући тој и таквој нашој штампи, завладали са нашим друштвом.

Ту се већ незна што народ каже: Ко је коме род'. Незна се шта је дозвољено шта није. Шта је поштено а шта није. Наступила је једна опћа забуњеност и смућеност а стим као природна последица: *опасна апатија*!

Наше српско грађанство (о сељаштву и да не говоримо) тако је неинформисано, да је то поразно.

Треба само погледати како се то неозбиљно, као код неке комедије схватило и узело „вођство“ партија. Највеће партијске непријатеље, вође наравно видеће те где заједно пију и при пићу „решавају“ најважнија питања н проблеме!

Узмимо само овај случај.

СЛЕТ ОРЈУНЕ У НОВОМ САДУ

Дефиле Орјунаша (За „СНС“ снимио г. Крушедолац)

Зна се добро, јер није тако давно било, шта је то значило код Срба Војвођана бити: *председник Срп. Прав. Црквене Општине?* Па тек председнк Срп. Црк. Општине новосадске? Ко је то могао и смео бити? Но рецимо демократизирало се све па и то. Постао је председником један још сразмерно млад, до рата незнатан трговац. Дешавало се истина и пре да су то место заузели трговци, но безуветно сами старији и опет само они који су својим угледом видно одскакали.

Тај председник међутим, за „поправљање“ материјалног стања Општине, продаје оно што су други, они стари вредни и добри хришћани остављали Црквн. Општини и ако нису имали част да јој буду чак председници, Они су остављали куће и земље, које никад не могу постати безвредносне, да се из прихода њиних Општина потпомаже. Да су хтели продати, могли би то и сами учинити, па новац оставити.

Тај председник „најдостојнији“ наследник Милетића постаје инсолвентан или како се каже разумљивим језиком, банкротирани трговац. Објављује повериоцима и суду да није у стању да плаћа своје дугове. Тражи попуст од неку десетину миниона.

Суд му ставља тутора. Није више господар и не може да располаже ни са најмањим делом своје имовине.

Остаје али и даље *да располаже и рукује са имовином Срп. Прав: Црквн. Општине Новосадске.* Тековином од стотине година.

И све ћути ко заливено. Ту ћути наша штампа у првом реду позвана да о том реч поведе.

Прича се чак, да је тај председник „знајући да је некад био обичај, *да је шта више закон наређивао*, да кад неко изгуби право располагања са својом рођеном имовином, *да онда поготово губи располагања са туђом, а о почасним местима и да не говоримо*, ипак је имао толико обзира и питао: *да ли је потребно да поднесе оставку?* „Позвани“ пак одговорили су, да то није потребно. Та забога то је „ситница“ на коју се по данашњем појму о моралу не треба обазирати.

Преставницима наше главне штампе то све није непознато. *Па јели онда чудо, да и она мора бакротирати?*

Грађанин.

Шта је са новцима некадањег Народног Одбора?

За време преврата и у прве дане нашег ослобођења функционисао је, као што је познато, у Новом Саду револуционарни Нароони Одбор. Агенда тога Народног Одбора преузела је доцније новосадска Народна Управа. Међутим Народни Одбор није престао битисати, само је узео себи просветни задатак. Но тај Народни Одбор задржао је себи и сав новац, који је у данима преврата био скупљен за народне и револуционарне потребе.

Прошле су недеље, месеци па најзад и године, а просветни Народни Одбор, осим неколико седница и два-три предавања није учинио ништа. Сада се навршује већ шеста година и на крају крајева управа тога Народног Одбора ипак се сетила, да ликвидира са друштвом. Пре једно два месеца председник тога Народног Одбора позвао је чланове на седницу, али услед познате наше немарности једва је ко дошао. Председник је на то позвао и други пут чланове на седницу и опет нико није дошао. А има да се реши само једно једнино питање: шта да се уради са оним новцем преосталим од Народног Одбора. Свота није мала; има преко две стотине хиљада динара.

Наше просветне установе немају новаца, а радиле би. Па зашто онда оставити овај мртав капитал? Треба га дати онима, који ће га знати и хтети корисно да употребе на културне и националне сврхе.

Нека се дакле потруде господа чланови Народног Одбора и нека народни новац даду ономе коме треба.

S.

Ипак смо ми имали право!

— Из целе Војводине није се нашао један човек, који би могао бити Жупан бачке Области! — Бацање Војвођана на улицу! —

„Савремени Нови Сад“ је у једном ранијем свом броју позабавио са питањем обласног жупана Бачке Области, па је том приликом констатовао да наши локални политичари од силне мудрости неће моћи наћи у целој Војводини човека, који би могао заузети место обласног жупана бачке области. И што прорекосмо, догодило се!

И поред свих изјава тих „политичара“ датих локалној несловенској штампи, ми ето видимо да се онако догодило, како смо ми то у првом почетку рекли. Говорило се да Обласни жупан у Војводини мора бити Војвођанин и да у Војводини морају добити места првенствено — Војвођани, али ми нажалост од тога ништа не видимо! Напротив видимо то да садања влада баца на улицу најспремније Војвођанске синове, што је најбољи пример у суботичкој жељезничкој дирекцији где помоћник директора, г. инж. Свет. Матић, новосађанин, један најспремнији наш железничар, који је железнички саобраћај у Војводини подигао на завидну висину — формално бачен на улицу.

Ми износимо овај случај да се види како изгледа та нова политичка ера, када се у Војводини бацају на улицу Војвођани да направе места разним аривистима. Само да се констатује!

Најбоље и најелегантније како мушке, женске тако и ђачке ташне по најумеренијим ценама добијају се код ЛАЗАРА ЛАЗАРЕВИЋА, Н. САД, Житни Трг 20. 17 3—6

Бонбона за лето јесте Ли-ли-хип!

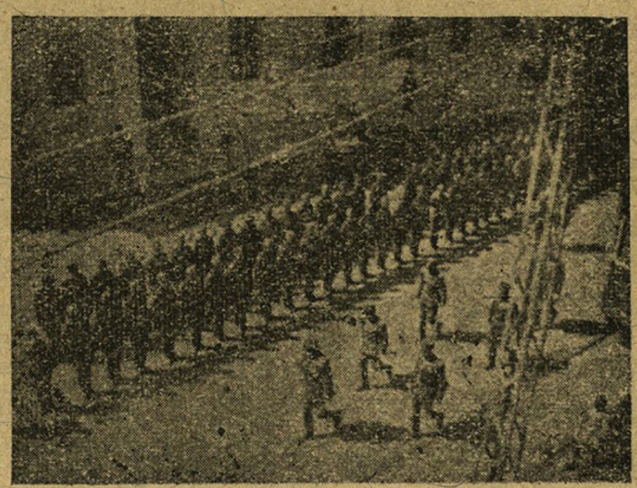

Прослава Рођења Ђ. В. Престолонаследника у Новом Саду. Реви трупа на Житном Тргу.

ПРИЛИКЕ У ПЕТРОВАРАДИНУ

У прошлом броју „С. Н. С.“, под горњим насловом изашао је чланак о неуредностима у Петроварадинским школама у погледу набављања књига и писаћег материјала. Но то још није тако велика и фатална погрешка као ова што се сада догодила.

Дакле ствар је у овоме.

1. септембра о. г. почеле су школе редовна своја предавања како у нижој, тако и у вишој пучкој школи. У среду 10. о. м. најављено је деци у вишој пучкој школи, да се школа затвара и да деца у школу не треба да долазе, док не буду позвата, јер да се цела школска зграда мора поправљати и кречити.

Врло лепа ствар! Зар није било доста више од два месеца школског распуста за поправку и кречење школе, када се сада, када су предавања већ отпочела, морало са школом престати, да се школска зграда може кречити. Зар код нас у Петроварадину нема никога ко би се побринуо, да се овако шта несме догађати.

Нас, многе родитеље, који шаљемо своју децу у школу оваково поступање школског управитеља г. Мартиновића и Школског Одбора веома је изненадило. Та ваљда нисмо у Кини, да неколико људи са нашим школама раде шта хоће.

Ради свега овога, дужност би била Градске Управе, да ову

Овај број „Савременог Новог Сада“ ивашао је нешто касније, јер су вакаснила клишета. Трудићемо се, да се то у будуће више не догоди, па молимо п. наше читаоце, да ово узму на знање. У идућем броју „СНС“ ће донети неколико интересантних снимака са Спортског Дана у Новом Саду.

целу ствар тачно испита и да пронађе кривца, који би имао да одговара, зашто се виша пучка школа није поправљала и кречила за време школског распуста — као што је то учињено са нижом пучком школом у III. котару — него се сада школа затвара, када је већ предавање почело и то, како је деци речено, **само месец дана.**

Нама свима, чија су деца пошла у ту школу, изгледа, да је то хотимично урађено, само да би се што дуже школски празници продужили.

Ради тога питамо одговорне факторе: „Да ли је школа у Петроварадину да се у њој предаје или да се она, тек што су предавања пре неколико дана почела, **„само“** *на један месец дана поновно обуставе?*

Шта има на ово да каже г. Мартиновић, директор исте школе, а исто тако и Школски Одбор?“

Ако се овако са нашом школом настави, као што се започело, онда ће наша деца много у истој школи научити.

Више родитеља.

На почетку школске године

— Новосадске школске зграде. Хигијена у нашим овдашњим школама. Успешно учење —

Уписивање у новосадске школе у велико је почело. У основним школама већ је почела и настава, а у средњим школама почеће тек за који дан, јер бирократски цопф по нашим министарствима није за времена учинио сходна и нужна распоређена да се школске зграде у ред доведу.

Но није доста то, него има још једно веће зло са нашим овдашњим школским зградама. У Новом Саду наиме, необично је порастао број школске деце. Особито се у средње школе пријавило врло много ученика и ученица. Школске зграде су нам пак веома тескобне и апсолутно не могу примити у себе ову школску децу. Такво стање било је већ и лањске школске године, те су школска деца морала ићи и пре и после подне на предавање, у разредима је било претрпано ученика, а у школским зградама радило се од јутра до мрака.

Поред оваких прилика лако се даје замислити, какав је успешан рад, чистота и атмосвера у тим нашим пренатрпаним школским зградама. Школска деца се туже својим родитељима, родитељи скрећу пажњу наставницима и свима је јасно и очигледно, какве зле последице има овако стање, па ипак нико да помогне и нико да учини нешто, како би се прошириле школске зграде.

Узмимо само зграду мушке гимназије. Већ лањске школске године број ученика прешао је добрим преко хиљаду. Ове године биће свакако још и много више. Гимназијска здрада сазидана је међутим за наше скромне предратне прилике, и у ту зграду једва је стало три до четири стотине ђака. Сада пак има и по три паралелна разреда и све се то згурало у ту тескобну зграду. Госп. директор поред свега тога заузео је још три школске просторије за свој приватан стан, јер бојаги у Новом Саду не може да се нађе нигде стан за њега. Физикални кабинет бачен је на таван и упропаштен. Заиста је право чудо, што и библиотека и нумизматичка збирка росада нису доспеле на исту судбину као и физикални кабинет.

Не треба бити ни педагог ни неки школски човек, па да се увиди, шта значи овако стање по нашим школским зградама а међутим врло лепо би се могло помоћи. Пре свега у Новом Саду требало би да имамо две мушке гимназије. Једна би имала остати у садањој згради а друга би се имала сместити у зграду некадање мађарске гимназије у Футошкој улици. Женска препарандија са својим управитељем врло лако би се могла задовољити са мањим просторијама. Ако се већ нема новаца, да се сазида нова школска зграда за наше средње школе, онда би бар требало на садање зграде дозидати други кат. Кад се има новаца за хак турским беговима, кад се бацају милиони на црквене параде и кад се приређују скупи дипломатски излети и друге ствари онда би се свакако нашло новаца и за школске зграде. У Новом Саду треба што пре да се подигне зграда Финансијске Обласне Дирекције, треба сазидати и зграду за Поштанску Дирекцију. Као што чујемо у буџету су већ предвиђени кредити за та зидања, само разуме се опет онај бирократски цопф по свима могућим министарствима отеже и спречава целу ту ствар.

И док се тако ради, наша једна школска деца морају да се стискавају и гуше по тескобним школским зградама, морају да излажу своје драгоцено млађано здравље опасности и морају да трпе уносан уштрб у своме учењу. Од колике је то штете, то се зна по себи.

Родитељ.

Књижара „СЛАВИЈА“ има сваку нову књигу на стоваришту!!
23 1-5

ДАНИЛО КРСТИЋ, Нови Сад Пашићева ул. бр. 30. Препоручује своје богато стоваришће **готове обуће** сопствене израде **по најновијој фасони и уз најумеренија цене.** 22 1-10

. . . А наши?!

— 500.000 динара субвенције за Љубљанско гледалиште, 600.000 за магавин београдског позоришта, 1,400.000 за оправку зграде, и т. д. —

Држимо да је горњи наслов сам довољно рекао да и лаик може видети што треба да се види. Сва остала позоришта осим новосадског, добила су помоћи и стално је добивају, а наше позориште је остало као пасторче да се рани од биоскопских карата и милостиње.

Питање новосадске опере, специјално, решено је иницијативом приватних људи, неколицине млађих новинара и Господина Градоначелника. То хоћемо да подвучемо. Тек тек, да се зна.

Остала позоришта, тојест боље рећи: њихови Управници, стално обијају прагове Министарстава, јер тамо као што је познато, седе господа која се дају много молити. *„Наша“* Управа, колико нам је познато до сада није учинила ни један *одлучнији* корак у Београду да се *државна* субвенција новосадског позоришта повећа бар за толико, колико је утрошено за *магазин* београдског позоришта.

Спортски дан у Новом Сад

Сада у недељу, 14. о. м., приређује новосадски Соко, у друштву са осталим спортским удружењима из Новог Сада *Спортски Дан.* У пола 12 пре подне биће штафетно трчање кроз Нови Сад. Мета је код владикиног двора а старт је код Главне поште. После подне биће на спортском игралишту „Карађорђе“ приређене спортске игре, које приређују сва новосадска спортска друштва на челу са новосадским и петроварадинским Соколом.

По свима знацима, ова спортска манифестација успеће сјајно и у многоме допринети подизању интереса за спорт у нас.

Позориште

— Позоришна недеља —

Нови Сад, 12. септ. 1924.

Неколико речи после почетка позоришне сезоне. Овогодишња позоришна сезона је почела. Али како? Изгледа да ће се нажалост, и у овој сезони почети да ради онако, како се радило у прошлој сезони!

Управи је успело да целу субвенцију осигура за драму, а опери како било. Срећом, опера је успела да колико-толико осигура своју ексинтенцију што је уосталом нашим читаоцима добро познато. Драма је дакле осигурала себи пристојну субвенцију, говорећи да ће са овом субвенцијом драма моћи себе уздићи на један уметнички ниво. Говорено је и о неком Художественом Театру и новосадска драма је требала да буде минијатура тог театра.

Сасма је логично да је после ове изјаве и критика рекла своје. А новосадска критика сада поручује Управи позоришта ово: до сада смо писали критике у рукавицама и са нарочитим обзиром, имајући у виду тешке материјалне прилике у којима се налази позориште. Данас, пошто опера не виси на буџету позоришта него она данас представља засебно тело, а с друге стране драма има довољно средстава за своје издржавање, држимо да данас имамо право да тражимо од драме, да она буде на уметничкој висини. Ми већ сада изјављујемо, да нас се ништа не тиче, што се Управа и даље служи шкарт-материјалом, што нису ангажоване нове снаге, прави уметници. него је ангажовано неколико особа са сумњивом вредношћу.

Ми само имамо да подвучемо ово: нећемо дозволити да се и надаље са 2—3 пробе износе комади на позорницу, да се режира несолидно, да се на сцени прави циркус. Ми данас хоћемо у позоришту чисту уметност! И ми је с правом тражимо. Било право некима то или не! Овако, како се почело у овој сезони не сме се наставити! Толико за сада.

—

— Премијера „Живог Леша“ од Л. Толстоја —

У суботу 6. о. м. и недељу 7. о. м. даван је у нашем позоришту *„Живи Леш“* од Л. Толстој у режији *г. Веснића.* Простор листа нам не дозвољава да се опширније бавимо самим комадом, што уосталом није ни тенденција ових редака, него ћемо се позабавити извођењем самог комада на нашој позорници.

Нека господа веле да је овај комад спреман и сувише кратко време, па се тиме има тумачити његов хладан пријем од стране публике. Можда и у том има нешто истине.

Прво и прво, расцепканост самог комада утицала је неповољно на ефекат, и то се током игре осећало. Што се пак тиче саме игре, она је средња, — да се благо изразимо. *Г. Живановић*, у улози *Феђе* није играо са осећајем. Или бар ми то нисмо осетили. Ми признајемо да је г. Живановић талентован глумац и да је до сада на нашој позорници дао неколико добрих креација, али у овој прилици он није играо са осећајем, он није могао да се уживи (на репризи) у атмосферу у којој се кретао. Можда је на такво његово расположење утицала и његова околина, није искључено. Исто то би се отприлике могло рећи и за гђу Сибирјакову, која је играла Феђину. То се осећало.

Остали су у својој игри мање — више, подбацили. У оваквим приликама нема смисла заваравати се са илузијама. Понајбољи су били, од мањих улога, гђа Бранина, млади г. Стојчевић и г. Козомара. То је све. Игра је, као што рекосмо, била осредња али на публици није оставила скоро никакав ефекат. Можда је у томе крива и сама драматизација комада, али крајњи резултат је негативан.

Савремени.

—

— „Рушка“ —

У уторак 9. о м. давана је премијера „Рушке“ од Пеције Петровића. Режију је водио г. млади Васиљевић. Што се тиче самог комада, он је слаб. Види се да Пеција полако опада.

Режија комада је добра и она је у многоме допринела успеху комада на нашој позор-

ници. Истакао се г. Душановић, г. Јовановић, Величковић, Стојчевић мл., Ивановић и др. Од дама: гђа Бранина, Васиљевићка, гђца Јовановићева. **Р—ћ.**

— Оперско вече чланова новосадске опере —

У петак увече приказали су нам се новоангажовани чланови новосадске опере, на заједничком концерту, приређеном у корист чланова опере, који захваљујући приликама скоро гладују.

То вече имали смо прилике да упознамо новоангажоване чланове гђу *Краљ* г. г. *Писека, Гукасова и Маријашеца. Г. Писек,* то се на први поглед види, добар је певач, али је ово вече имао трему и био мало индиспониран. На аплауз је отпевао и арију из *Риголета.* Гђа *Краљ* изненадила нас је, јер смо мислили да ћемо у њој добити оперетну примадону, али са аријом из *Кавалерије Рустикане* и на буран аплауз аријом из *Тоске*, доказала је да је одличан драмски сопран, који ће се корисно моћи употребити и у опери. Место г. *Баранова* који је био индиспониран, певала је гђа *Ловшинска*, рутинирана певачица, која је то вече баш стигла у Нови Сад. Она је отпевала две ствари Коњовићеве са префињеном рутином оперске певачице.

У другом делу су певали: симпатична гђа *Архипова* (ариа из „Севиљског Берберина"), г. *Гукасов*, који је и по други пут освојио новосадску публику својим звонким тенором. Он је мајсторски отпевао велику арију из „Јеврејке" и из „Пикове даме". И поред празне дворане доживео је Слезаков аплауз. Наша стара познаница гђа *Адамовић*, и овога пута је дала прилике да уживамо у њеном гласу. Чувени басиста г. *Маријашец* са апсолутном сигурношћу отпевао је арију Кардинала из „*Јеврејке*" и „*Асју*" песму старог Бурша.

Морални успех овог вечера је био колосалан. Али зато је материјални био испод сваког очекивања, нашто крити, и изненадио све присутне. По нашем дубоком уверењу, кривица за ову слабу посету лежи у *Управи*, која је ово вече тако слабо рекламирала, *да се то уопште не може назвати рекламом.* Новосадска публика *није имала ни појма да ће се ово вече одржати, па су многи по кафанама и ресторанима били изненађени, када су чули од оне публике, која се враћала са концерта — да је био концерат.* **(п. и.)**

— Анатол —

У уторак, 16. о. м., даје се први пут у нашем позоришту комедија Артура Шницлера „*Анатол*", у режији г. Весића.

Ова занимљива и пикантна комедија једног модерног Дон-Жуана пробудиће интересовање код наше публике.

Главну улогу игра г. Васић, који је прошле године имао успеха у многим својим ролама. Уз њега игра и г. Величковић улогу Макса, а женске улоге су у рукама наших најбољих: гђе Бранине, Сибирјакове, Кучере, Кранчевићке и Јовановићке.

Ове вечери гђа Кучера први пут излази ове сезоне пред новосадску публику.

— Гђа Лескова у „Љубомори" —

У току идуће недеље ступа први пут на нашу позорницу новоангажовани редитељ и члан гђа Александра Лескова, бивши редитељ и члан скопљанског, сарајевског и сплитског позоришта.

Гђа Лескова спада међу најбоље глумице у нашој земљи, њен долазак је велика добит за наше позориште.

Гђа Лескова играће улогу Јелене Николајевне у Арцибашевљевој „*Љубомори*", у својој режији.

МИКРОСКОП

Прича ми један пријатељ: Мађер ова Управа позоришта жестоко ради. За који дан ћемо имати ни мање ни више, него равно 9 редитеља. И то како следи: Коча Васиљевић, М. Х. Динић, чика Мита Спасић (стара гарда). Др. Брана Војновић интендант, драматург, редитељ, Рајко Весић, директор драме, млади Жарко Васиљевић, Брана Цветковић, мадам Лескова, а сада је на путу и девети редитељ, г. Александар Верешчагин. Ако овако устраје, за два месеца биће више редитеља него глумаца. (Лојално признајемо, да у гђи Лесковој и г. Верешчагину добијамо много. Ур.)

***

У Новом Саду покреће се ових дана лист „Кино". Издаје га уважени колега г. др. Кардош. Правац листа је миротворно-биоскопски а помало ће агитовати за припојење Војводине Мађарској. Антр ну . . .

Из публике

— Шијачка посла. Већ дуже времена посматрам, како се код нас у Новом Саду, баш тачно у подне, чисти главна улица. Није ми жао што чистачи наносе велики јед оним срећницима, који се баш онда шетају по корзу, али сматрам да је то потпуно непрактично и лудо чистити две главне наше улице, улицу Краља Петра и улицу Краља Александра онда, када је још пијаца. Не знам ко се за ту ствар брине у нашој градској кући, али некога тек мора бити, коме бих скренуо пажњу на то, да је потребно наредити чистачима улица, да почну свој посао ма и за пола сата касније, т. ј. онда када се са пијаце разиђу пиљарице и остали продавачи. Ако се већ чисти улица, нека се чисти честито, а не тек онако, форме ради средина улица, а тротоар да остане пун смећа иза пијачних тезги.

Посматрач.

— У пажњу полицији. По нашим улицама, а особито јавним местима, немогуће је више ићи са женскињем и са децом. Неотесани и неувиђавни људи

толико псују и толико употребљују најскаradније речи, да је то немогуће даље трпети. Стога мислим, да би крајње време било да полиција предузме неке кораке у овој ствари. Прво би требало на свима јавним местима истаћи видне натписе: „Не пљуј и не псуј!“, а затим би требало повести најстрожије мере против свију они, који на јавним местима својим псовкама и ружним речима чине јаван изгред. Уверен сам, када би полиција енергично поступила, па било новчаном, било другом каквом казном, прогонила све оне дрипце и мангупе, који гадним речима куже ваздух, да би се за најкраће време начинило реда. Нека се дакле полицијска власт потруди само пред овдашње биоскопе, жељезничку станицу, агенцију и друга јавна места, па ће се уверити о целисходности овога предлога.

Педагогус

Још о новосадским књижевницима

У прошлог броју „Савременог Новог Сада“ ми смо донели списак оних наших суграђана, који се баве пером и који спадају у ред књижевника. Тај списак је састављен на основу истраживања и информација, јер нажалост код нас владају таке прилике, да су књижевници већином приморани, да се крију под псеудонимом. Тако је успело да се сакрије испред нашег истраживачког ока једном поети, који у нашим београдским књижевним листовима врло често објављује своје лепе и успеле песме под псеудонимом: Ненад Митров. Без самохвалисања, тих и повучен г. Алфред Розенцвајг — Ненад Митров обогатио је досада нашу лирску поезију лепим низом својих красних песама.

Нека је овде споменуто и име г. Петра Костаношића, писца Крајишкиње, Ракије и других стварчица.

Литерарним својим покушајима досада су леп успех показале и гђица Јулка Ђурчићева учитељица и гђа Љубица Сазданић—Димовић. До пре неколико година још радила је на перу много и гђа Милица Ј. Томића, а гђа Зорка С. Лазића као уредница „Дечјих Новина“ и сувише је преоптерећена послом, а да би могла дати књижевне радове.

Овде морамо још споменути да је у прошлом броју рђаво би о штампано име наше одличне и најактивније младе књижевнице гђице Анице Ђукић, чије је име слагач једноставно променуо у „Мица“.

Овим је можда сада исцрпен број новосадских миљеника богиња муза, и ако смо уверени да их има приличан број који потајно пишу и певају, само немају храбрости да објаве своје саставе. Најпосле ко зна, можда је то и добро, јер читалачки стомак не може увек баш све да поднесе.

ВЕСТИ

— **Решено питање опере.** У петак пре подне Министар Унутрашњих Дела г. Настас Петровић је потписао решење да се може убирати у новосадским биоскопима по 1 динар за позориште. Тиме је завршена и последња фаза у борби за опстанак новосадске опере. Да је било памети и добре воље, могло се то питање решити и без једног динара и раније. Али сада како је, да је.

— **Депутација због ћуприје.** Сазнајемо, да се сада у недељу спрема једна депутација новосадских грађана, трговаца и индустријалаца у Београд. Они иду у ствари новосадске ћуприје, која, ето, никако да буде готова. Депутација ће посетити министра грађевина и тражити да се градња ове ћуприје убрза.

— **Нов ангажман у Новосадској опери.** *Г. Бранко Поморишац*, апсолвент минхенског конзерваторијума и студент миланског конзерваторија, ангажован је у новосадској опери за прве партије. Честитамо Управи на овом ангажману, што се побринула да се и наше домаће, војвођанске, снаге ангажују.

Надоградња на садањој поштанској згради

— Одобрен је кредит за подизање другог ката на садањој поштанској згради —

Како сазнајемо, одобрен је најзад кредит за подизање другог ката на садањој поштанској згради, пошто је ова садања мала и незгодна. Подизање другог ката на поштанској згради омогућиће монтажу и нове аутоматске телефонске централе, о којој је досада толико писано. По уверавању надлежних, овог пута се најозбиљније ради на томе, да се монтажа нове централе и спроведе, тим пре, што су садање прилике на централи неиздрживе.

Самоубијство Еве Мај

— Трагична смрт славне киноглумице — Појединости самоубијства —

Неки листови у Новом Саду су донели вест да је позната кинодива Ева Мај извршила самоубијство ноћу између 9 и 10. ов. мес. у хотелу „Херцогсхоф“ у Бадену.

Нема сумње да је свима новосадским посетиоцима кина позната она симпатична фигура плавокосе Еве Мај, у љубавним драмама. Ева Мај је имала свега 23 године па је тим пре њена смрт загонетнија — за лаика. Међутим из кругова блиских Еви Мај сазнаје да њеној смрти узрок и сувише брз живот, болест од које пати већина данашњих модерних дама. Од те болести је патила и Ева Мај. Она

је типични представник данашње најмлађе генерације, која дневно не живи само 24. сати него и 48 па и више. Наравно да је такав брз живот имао и својих лоших последице а то је — преживелост.

Осећај да човек и поред свих благостања материјалних, нема шта да тражи на овој земљи, овладао је и Евом Мај и она је једним револверским метком у својој 23. години начинила тачку на своме путу живота.

Ја на телефону

(Малер, који се може свакоме десити. Нарочито код нас. Лица: **Ја, Телефон,** доцније **Телефонска Мачкица,** итд. Уосталом, баш ви не морате све знати.)

Ја (пала ми је та луда идеја, да говорим на новосадском телефону, јер нисам имао паметнија посла).

Телефон (стоји мирно на столу и прави се као невино детешце, а овамо је најпакоснија машина, што ју је Бог пронашао).

Ја (зазвоним на телефону).

Телефон (чини се невешт).

Ја (чиним се невешт).

(Пауза, дугачка колико хоћете.)

Телефон (најзад се смилује и Централа се јави).

Ја: Хвала Богу, што нисам побеснио чекајући! Ово је госпођице шкандал првог реда да дозвољавате да овде пола сата висим на телефону.

Централа: Изволите, господине, бити мало учтивији и немојте викати! Нисам ја тек Ваша слушкиња!

Ја: Пардон, госпојице, опростите ми, ако сам имао намеру да Вас вређам. Али ја само констатујем факат, да сам овде на телефону чекао пола сата и да се Ви нисте јавили.

Централа: Е, то се мене не тиче. Можда Ваш апарат не ваља?

Ја: Љуто се варате, госпојице! Мој апарат функционише беспрекорно, и ако не верујете, изволите доћи овамо па ћете се моћи уверити.

Централа: Ју, ала сте дрски! Боже мој, само новинари могу бити тако фриволни!

Ја: Не разумем шта ту има фриволног! Ви поричете да је мој апарат исправан, а ја хоћу да Вас уверим о противном. И ништа више! Наравно, да Ви у Вашој модерној машти одмах видите што не треба да видите! — Дакле, молићу везу!

Централа: О, тек сад сам познала Ваш глас! Та то сте Ви, господин Џонс!

Ја (претрнем, јер знам да ће сада бити свашта. Ова мала телефонска мачкица, једина лепа цура на новосадској централи, навалиће на мене да јој нешто причам): Не, пардон! То нисам ја, него то је мој старији брат!

Централа: А, ите, та Ви се шалите! Познајем ја добро Ваш глас!

Ја: Па то је колосално! Молим Вас лепо, мачкице, дајте ми шесдесетдевети број!

Централа: Ајак, нема везе док ми нешто не отпевате!

Ја (од муке запевам) „За један часак радости...“: Дајте ми сада везу, госпојице!

Централа: Па то сте ми јуче певали! Ја бих хтела нешто ново! Зар не?

Ја: Анђеле мој, мени хитно треба шесдесетдевет, а ако хоћете да Вам отпевам онда ми дајте рандеву, па ћу Вам онда певати до зоре.

Централа: Е, али ја увече не смем излазити. Ја сам поштена девојка под родитељским надзором.

Ја: Охохохохохо!!!! (Од узбуђења прогутам оловку.)

Централа: Забога! Вама је позлило?

Ја (пошто сам оловку прогутао): Ништа, ништа, маленкост!

Централа: А знате, господине Џонс, ја бих волела да се једанпут састанем са Вама, волела бих да знам како изгледате. Нисам Вас досада видела а, по гласу судећи, мора да сте фини дечко.

Ја: А јоште како фини. Ја сам уопште један тип-топ дечко. Дупло процеђен, без икаквих шкодљивих примеса, пре употребе промућкати. — Али, молим Вас једанпут тај број шесдесетдевет!

Централа: Заузет је. Морате чекати.

Ја: Па онда, госпођице, ја ћу Вас чекати данас по...

...а ја, молим Вас, никако не могу преузети ту лиферацију свиња пре него што се нађе једна стварна подлога. Уосталом треба још сачекати вести са бечке пијаце, да видимо како тамо стоје свињи...

Ја (видим да ми је прекинута веза са Мачкицом): Ајде, брате, испадавај из те линије!

...Ко је то? Какав је то безобразлук, да Ви слушате трговачке разговоре!...

Ја: Овде сам ја, Свети Петар, а што се тиче Ваших свиња, идите ви с њима заједно дођавола; поскапале, дабогда!

...Ма ко сте Ви, господине? кркркркркршшшшффффзззз.

Телефон (чини се невешт).

Ја (чиним се невешт).

(Пауза, дугачка колико хоћете.)

Централа: Ви сте звонили?

Ја: Да, пре два сата сам тражио број шесдесетдевет.

Централа: Тај број не постоји. Раскопчан је пре два дана јер није платио претплату...

Jones.

СПОРТ

— Прогноза за данашњи лакоатлетски дан —

Од једног нашег пријатеља изван редакције, иначе познатог шпорташа, добили смо ову прогнозу са данашњи дан и доносимо је у целини, састављајући писцу потпуну одговорност, како моралну тако и физичку.

Уреднишшво „СХС“.

100 м. Шефер (само се несме сетити свог играња против Аустрије) 2. Кричков (собо мала, собице).

200. м. 1. Могин (само ако не угане ногу).

400 м. 1. Мишколци (пази за тобом је Мишковић).

Скок у даљину. Први ће бити између ове тројице 1. Кричков (ако му не спадне *нова ципела*). 3. Маленчић (ако му дође дама). 3. Моргенштерн (ако не поједе пре утакмице сладолед, крем, лубеницу и црну кафу).

Скок у висину. 1. Могин. 2. Секељ. 3. Кричков (ако не седне на летву).

Скок са мотком. 1. Маленчић (ако добије широке гаћице јер има прописне теткице). 2. Илић-Вигец (само мора почети од 360 м на ниже). 3. Чер њеи (само мора пре скока прочитати како се држи руда јер може да седне на њу).

Троскок. 1. Шефер. 2. Манојловић (али само ако дође Маца).

г. Клеменчић.

Од нарочитих стручњака што се тиче мерења времена и висина биће делегирани Клеменчић—Пекман (као балетмајстор пазиће да атлете не држе ноге као жапци). Ердељан (истина он је стручњак за пливање пошто се са Вилмом давио али то ништа не мари). Живановићу ће бити додељеио копање рупе — за скикање.

Осим тога својом дреком ће атлете потстрекавати господа: Кока Јовичић и Шимовић (коме ће бити дужност да придржава мотку при скакању само треба да пази да му не отпадне и друга рука.

Атлете ће голицати, штипати и душевно и телесно ма сирати Војводиним дворски масер господин *Шпаниħ*.

Од стране полиције ће бити делегиран госп. *Виловац* који ће код старта пазити да се не пуца са правим куглама, пошто господа немају право мошење оружја.

Атлете ће дочекати на игралишту „Карађорђе“ домаћин „Војводине“ госп. Кричков који стога *неће* учествовати у поворци.

Родац

Осим тога Маленчић ће приказати пошт. публ. своје најновије „Родацијаде“.

Музику води поштовани и уважени пословни претседник „Војводине др. К. Хаци млађи.

НОВИНАРИ МЕЂУ СОБОМ

Седе новинари пред кафаном „Краљица Марија“ и разговарају. Мало о овом, мало о оном па почиње облигатно — пецкање:

Војислав Матић (др. Кардошу, који баш долази).

— Здраво, иредентo! Имам нешто за вас — нешто „екстра“.

Др. Кардош (одмах вади блок нот и плајваз).

— Nos, mi ujság?

В. Матић: Данас је трамвај пред варошком кућом прегазио.. (закашље се)

Др. Кардош (нестрпљиво).

— Nos, nos, gyorsan . . .

В. Матић (пошто се искашљао) . . . . дра Кардоша, дописника Bácsmegyei Napló-a!

Др. Кардош (мође блок-нот и плајваз разочаран натраг у џеп)

— Butaság! То је за „Dél bácsku“.

Озрен Суботић (Јевђевићу).

— Слушај, Јевђо, ти би био најбољи човек, кад би био — милијардер!

Јевђа (Озрену)

— Ћути, ти, што објављујеш рат — Енглеској!

Озрен:

— Ти си научио све да преврћеш, па и ово.

др. Каменко (намешта шлајфну).

— Свуда интрига. Интриге и интриге!

Веца Спасић (Каменку):

— Које ви колпортирате из „Слободе“ у „Марију“ и даље...

Др. Каменко:

— То је лаж! То су интриге „Vajdaság“!

Мића Иванчевић:

— Кад ће бити лицитација у редакцији „Видовдана“?

Јевђа (ђипа):

— То је „Заставина“ лаж! Лаже „Застава!“

Прилази суседном столу један непознати господин и говори тако гласно да га сви чују:

— Сад је баш стигла важна вест о кризи владиној у „Délbácsku“!

Озрен:

— Богами ја морам у редакцију! Има много посла! Збогом господо! (одлази).

Каменко:

— Ја ћу часком у „Матицу“. До виђења! (одлази).

Кардош:

— Пардон! Имам хитни телефонски разговор! Szervusz! (одлази).

Јевђа:

— Чека ме „пошта“! Адио! (одлази)

Веца Спасић:

— Ао, Бога му, па чека ме жена! (одлази).

Воја Матић:

— Одохја у „администрацију“!

— — — — — — — — — —

После најкраћег времена сва та лица стоје у католичкој пор ти, пред прозором редакције „Dálbácske“, а колега Томан им љубазно диктира текст „важне вести“...

А сутра опет: лаж! лаж и лаж!

Шмок

Нерво:

Цивички стихови

Кучка

По улици стрмој,
Џомбастој и смрадној
Бежи кучка рађа
С тепсијом на репу...
Мангупи и деца:
„Уа!... Уа!... Уа!...“

— — — — — — — —

Кад одједном кучки
Створише се крила,
У висину прну
Као нека вила!
У висини лебди
Рађа кучка-Лија,
Тепсија на сунцу
Као звезда сија.
Кези се, урличе
И с висине плаве
Топлу струју лије
На мангупске главе...

Литерарни „Алфонз“.

Зли језици веле: да си била др...
А можда и јеси, али сад си боља.
За нас двоје важи само тај артикл:
Аспазија ниси, а ни ја *Перикл*.
Ја стихове пишем — цена им је грош,
За тебе су сјајни, јер све тражиш: [још!
Кафанска ми слава и на тебе пада.
Пропали „књижовник“ сва ти је још [нада.
Ти негујеш мене: пазиш да сам „феш“,
Ја стихове крпим — ти ми крпиш [„веш“...

Огласи у „Савременом Новом Саду“ имају одличан успех, јер њега читају сви без разлике.

Секирације

(Филм)

Има дана, када човеку све успева а има и таквих, када му све „тумбе“ испада. Код мене, на жалост, такови „баксуз“ дани почешће бивају. Ево да опишем један такав дан.

Пошто ми је, кроз отворен прозор, ударило сунце у лице и, пошто сам бацио поглед на дуварски сат, скочих као опарен. Прво је било, да сам босом ногом потрефио у посуду, која је неопходна ноћу, али која овај пут није била на свом месту. Једну чарапу сам нашао под столом, а друга је пливала, као неки допотни ихтиозаурус у умиваонику. Пошто ме је и глава грозно болела, то сам из свега тога закључио, да се је моје синоћно „ја“ опет морала поштено навући. Уједно сам се сетио, да је званична конференција, у којој сам тога дана требао да учествујем, већ пре пола сата отпочета. Зато се, на врат, на нос, обукох и појури на улицу. Опет цео низ секирација. Један брат салашар се тако „вешто“ предамном „гегао“ да нисам никако могао да га обиђем. Тек када му је мој штап „случајно“ доспео међу ноге, пруђио се је колико је дугачак на мајку земљу и док је он са пијететом спомињао сву моју ближу и даљу родбину, јер сам већ далеко измакао. Али ево нове препреке. Неколико шипарица ухватиле се под руку, те се орило весело, младалачко ћа-ћу, га-га. Пошто нисам имао времена, да слушам њихово причање о неком „интересантном“ потпоручнику, а нисам хтео да рескинем тај лепи ланац, то сам га обишао и стао у једну брљу, која је још од последње кише остала. Ја на чошак а предамном се испречио читав батаљон пешадије, који се враћао са вежбања. Војници су весело певали:

„Чекај, дико, док ти дођем...“

Ја пак сам морао чекати не дику да „дође“, него читав један батаљон да „прође“. Једва сам стигао до „званија“. Ја на врата а „конференција“ из њих. Иронична запиткивања о „јуначком здрављу“. После сам отишао „на пиво“. Пиво је било кисело, нови „цалкелнер“ је био баш онај исти, коме сам још из доба „Ујујујвидека“ био дужан лепу свотицу. Пошто сам платио „цео“ цех, одох на ручак. Чим сам бацио поглед на јеловник и прочитао реч „шаргарепа“ одмах сам знао, да данас нећу ништа јести по укусу. Тако је и било. Онако полугладан одох у кафарну. Натера ме ђаво (мене, који никада не игра), да седнем за партију карата. Изгубио сам сто динара. Резултат „шварц“. Пробао сам, да замолим неколико пријатеља, да му исту своту узајме до „сутра“. Али ми и они сви рекоше сутра! Имао сам још толико новаца, да сам могао да одем у биоскоп. У средини публике опазио сам једног широко — плећег колоса. Нисам ни питао а одмах сам знао, да ће моје место бити баш за леђима овог слона. Тако је и било. Од филма сам могао видети само то једну, то другу половину, уколико су ми то дозвољавала широка леђа мога „предњака“. У позориште сам ушао „фрај“. Исти случај са једном дамом са једном ајфеловом кулом од шешира на глави. Глумце сам чуо али видео нисам. Одох кући. Пред вратима мога стана сам приметио, да сам сретно изгубио кључ од истих. Морао сам лупати и разбудити моју горопадну газдарицу, која ме мал' те живог није прогутала.

У кревету сам легао на неку оштру четку, која се је, незнам, како, тамо створила. Пошто сам се пола сата чешао, могао сам, напокон да заспим.

Тако се завршио овај „баксуз“ дан.

Нерво

Шта би било чудновато у Новом Саду

Кад би *чика Васа Ешкија* признао своје године.

*

Кад би се за *чика Васу Даниловића* нашао стан у Н. Саду.

*

Кад би се дознало, каквој странци припада *др. Стева Адамовић*.

*

Кад би се могао установити максимум, колико може да поједе *чика Милан Слијепчевић*.

*

Кад би се могло установити, за што би био најспособнији *уредник „Народа“*.

*

Пронаћи, зашто је тако елегантан *Предраг Клицин*.

*

Кад би се узмогло дознати, зашто су *„Паунови“ аутономаши* напустили чика Мојсија.

*

Кад би се повећао *Чампраговв* трезвењачки клуб.

*

Кад не би *др. Мита Маркуш* био сталан кандидат свију еснафских удружења у Н. Саду.

*

Кад би *Богољуб Стратимир* рекао истину.

*

Кад би уредништво „С. Н. С.“ одржало реч и платило обећано вино слагачима „С. Н. Сада“.

*

Кад би *глумци* добијали тачно плате.

*

Кад би се пронашло, каквим малтером је *Ст. Бошњаковић* зидао своје куће.

Са новосадске калдрме

—На новосадском „вурштлу“—

Заиста штета би била да не обиђете познати новосадски „вурштл“ — ако то до сада већ нисте учинили. Недељом после подне када новосадске слушкиње добију „аузганг“ до 7 сати увече, почиње „вурштл“ да ради. Истина, ми новосађани немамо још официјелно место за вурштл, него га премештамо час овамо, час онамо.

Пре рата је тај вурштл био одмах иза зграде окружног суда и онде је плодно вршио своју мисију све док није пре неколико месеци премештен скоро на саме шанчеве. То је учињено на основу интервенције судија и осталих чиновника из окружног суда, који су се тужили да им она „вика и дрека и оно стално пуцање и остале приредбе онемогућују озбиљан рад“. На основу ове документације, полиција је једног дана макнула вурштл са његовог древног места. Узалуд су они верглаши, кучебери остали доказивали да они никоме не сметају, полиција је остала неумољива.

И тако је „вурштл“ доспео на своје данашње место. Недељом после подне, када се слушкиње удесе и напарфимишу, настаје живот у вурштлу. Цела „променада“, која иначе представља згодно место за рандевуе сваке врсте. У променади настаје онда гранд „корзо“. Ту је публика сваке врсте. Ту су вам војници, који иако изван касарне, стално живе у касарској атмосфери и корачају у ставу „мирно“ и само гледају десно и лево да не испадне какав наредник па да му се случајно не јави прописно.

Ту су вам и калфе и остали поштени пургери млађе категорије. Све ти се то шеће пар по пар у неком званичном расположењу. Мало ниже је „рештерација“ у којој наизменично час шабачки цигани, час опет тамбураши, увесељавају народ својом песмом и свирком. Наравно да је музика тако громогласна да човек често мора да стисне уши да не би оглувио. Одмах ту су вам и љуљашке, лутрија, ножеви, планетар, стрељана и т. д. Сви они стенторским гласом вабе себи публику и густирају им да се и код њих мало проведу.

Наравно да по који пут дође до бурнијих сцена када се сударе „интересне сфере“ око какве Дездемоне из Пироша или пак винце удари у лице. Наравно да тада полиција прави кратак рачун са тим „немирним“ елементима који то послеподне редовно одувају у хапсу. Такав је то ред.

Чим се почне приближавати 7 сати вурштл полако опада, јер тада одлазе они којим истиче „аузганг“. Тада се поново запраше новосаеске улице и сва та маса, која редовно иде у хиљаде, одлази полако својим кућама, на посао кроз недељу дана.

Алфа.

Слет Орјуне у Новом Саду

(Уз наше слике)

Прошле недеље одржан је у Новом Саду слет Орјуне, Организације Југословенских Националиста. Нови Сад, који се у оваким приликама увек знао показати гостољубив, одржао је и овом приликом свој обичај. Тај је слет протекао достојанствено без и најмањих инцидената.

Учесници слета су разгледали Нови Сад и околину и понели су са собом најлепше успомене.

ОД УРЕДНИШТВА

Младић. Ваше писмо нас је изненадило. Ми прво нисмо неки биро за женидбу. Ваша жеља је мало чудновата и не спада на јавност. Ми сму целу ту ствар предали нашем стручњаку за женске ствари г. Jonesu, који ће вам, уколико то нађе за вредно, одговорити. А њојзи реците да се не плаши. Није та ствар тако страшна.

„Савремени Нови Сад“ је потпуно независан лист, који служи искључиво унапређењу нашега града.

Траже се продавци за „Савремени Нови Сад“. Сваки продавац добија 50 пара попуста по комаду. Упитати у штампарији „Застава“, Ђуре Јакшића 14.

ЗА ВЛАСНИКЕ И УРЕДНИШТВО ОДГОВАРА
ВЕЛИСЛАВ СПАСИЋ

Штампарско подузеће „Застава“ д. д. Нови Сад, 1924.

ОДЛАЗАК И ДОЛАЗАК ВОЗОВА ИЗ Н. САДА

— По новом возном реду од 1. јуна —

Одлазе из Н. Сада за:

Београд: *у 6·55, 17·38 (брзи возови);* 12·27, 17·02, 2·55, 23.

Суботицу: *11·20 и 21·15* (брзи); 9·10, 15·55, 2·08, 4·00.

Сомбор: 3·00 и 16·59.

Тител: 7·00 и 18·05.

Сенту: 3·10 и 17.30.

Беочин: 18·10.

Долазе у Н. Сад из:

Београда: *11·01, 21·03* (брзи) 8·54, 15·31, 1·54, 21·40.

Суботице: *6·45, 17·22* (брзи) 12·10, 16·37, 2.40, 21·50.

Сомбора: 2·05, 13·10.

Титела: 4·00, 13·10.

Сенте: 6·35, 15·40.

Локални саобраћај Н. Сад-Каменица

Полази брод из Н. Сада у Каменицу у 4·30, 6·30, 9, 11, 13, 15·30, 17 и 19 часова.

Из Каменице полази брод за Н. Сад у 5, 7·15, 9·30, 11·30, 14, 16, 18 и 20 часова. (Брод који полази из Каменице у 16 часова а пристајаће и на Штранду).

За Штранд полази брод из Н. Сада у 14·30 и 18·30; повратак у 15 и 19 часова.

„Савремени Нови Сад“ чита цео Нови Сад

С-А-В-Р-Е-М-Е-Н-И
Н-О-В-И -- С-А-Д

Претплата за 5 бројева износи дин. 10·—
„ „ 10 „ „ „ 18·—

Цене огласа: 1/1 страна дин. 400·—, 1/2 стране дин. 200·—, 1/4 стране дин. 100·—, један петитни ред на једном ступцу стаје 2·— динара. Огласе примају сви огласни заводи у Новом Саду и биро „Прогрес“ Нови Сад, Трг. Ослобођење (Зграда „Аполо“) код кога се може још претплатити. Претплата се увек :-: плаћа унапред. -:-

P—1550 I=x

НАЈЕЛЕГАНТНИЈА ОДЕЛА

Као и првокласну израду
по најновијем француском
и енглеском крају можете
добити само у кројачком салону

:-: **ПАЈЕ ШИЛИЋА Нови Сад,** :-:
Краља Петра ул. 30. I. спрат.

Част ми је известити поштовану публику као и све моје пријатеље, да сам у **Јеврејској улици бр. 4. отворио кројачку радионицу.** У њој ћу израђивати сва најелегантнија и првокласна мушка одела, по најновијем француском и енглеском крају и уз умерене цене.

МЛАДЕН ЛУГУМЕРСКИ, мушки кројач.

21 2—2